

Ἰδιόμελον Χριστουγέννων
εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα.
Ἦχος β' Γερμανοῦ.

Τί σοί προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι
ῥάφθῃς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς;
ἕκαστον γάρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων
κτισμάτων, τὴν εὐχαριστίαν σοί
προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον·
οἱ οὐρανοὶ τὸν Ἀστέρα· οἱ Μάγοι
τὰ δῶρα· οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα·
ἡ γῆ τὸ σπήλαιον· ἡ ἔρημος τὴν Φάτνην·
ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένον.
Ὁ πρό αἰώνων Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

ΓΕΡΟΝΤΙΚΑ

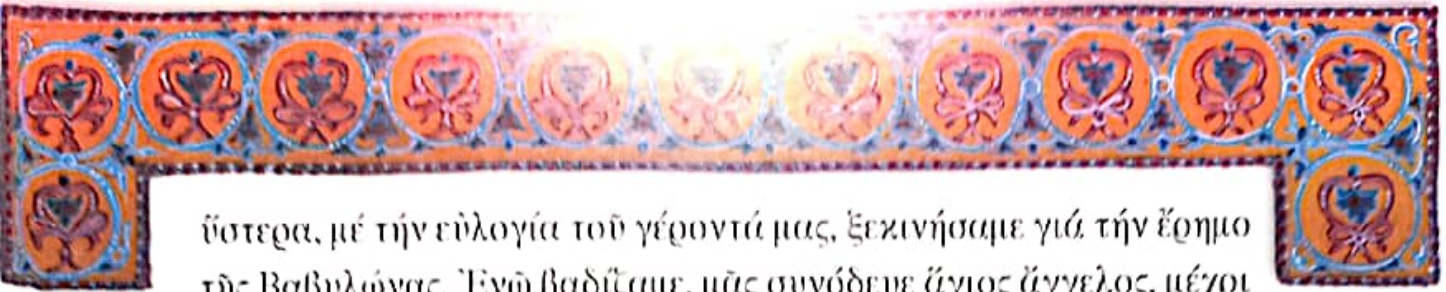
Τό άπατηλό χρυσάφι

Ο άγιος Θεόδωρος, αρχιεπίσκοπος Έδέσσης, άξιώθηκε σέ μικρή ηλικία νά εύλογηθεΐ στόν ύπνο του από τόν ίδιο τόν Χριστό καί νά λάβει από τό χέρι Του ποιμαντορική ράβδο - σημάδι τής κατοπινής αρχιερατικής του διακονίας. Όταν αργότερα έγινε επίσκοπος Έδέσσης, βγήκε από τήν πόλη γιά νά επισκεφτεΐ κάποιον στυλίτη υπέργυρο, πού λεγόταν Θεοδόσιος.

«Τίμμε πάτερ», παρακάλεσε ό επίσκοπος, «πές μου λόγο σωτηρίας καί στήριξέ με, γιατί λυπάμαι πολύ γιά τό βάρος τής αρχιερωσύνης, πού μου φόρτωσαν».

Καί ό γέροντας, αφού άναστέναξε, άρχισε νά διηγείται τήν ιστορία τής ζωής του:

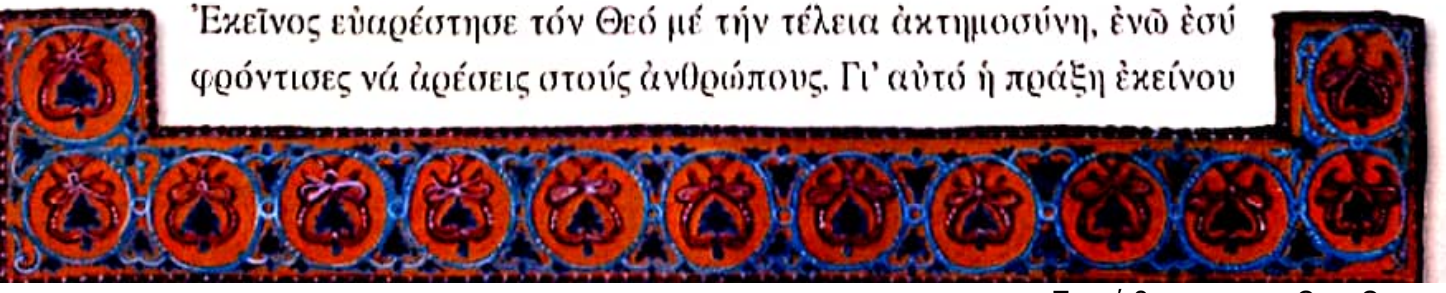
«Όταν ήμουν νέος, έφυγα από τόν κόσμο μαζί μέ τόν μεγαλύτερο άδελφό μου. Κοινοβιάσαμε σ' ένα μοναστήρι γιά τρία χρόνια, κι

ἕστερα, μέ τήν εὐλογία τοῦ γέροντά μας, ξεκινήσαμε γιά τήν ἔρημο τῆς Βαβυλώνας. Ἐνῶ βαδίζαμε, μᾶς συνόδευε ἅγιος ἄγγελος, μέχρι πού φτάσαμε στόν προορισμό μας. Ἐκεῖ μέίναμε μέσα σέ σπηλιές, κι εἶχαμε γιά τροφή μας χόρτα καί ἀκρόδουνα (καρποί μέ σκληρό περιβλήμα, ὅπως ἀμύγδαλα, κάστανα, βελανίδια κ.ἄ.). Ἀφοῦ πέρασε καιρός, βλέπω κάποια μέρα τόν ἀδελφό μου νά μαζεύει χόρτα καί ξαφνικά –σάν νά ἔβλεπε κάτι φοβερό– νά κάνει τό σταυρό του καί, μ' ἓνα πήδημα, νά χώνεται στή σπηλιά. Παραξενεύτηκα, καί πῆγα κρυφά νά δῶ γιατί φοβήθηκε. Μά τί νά ἀντικριῶ! Μπροστά μου βρισκόταν ἓνας σωρός χρυσά φλουριά. Ἔκανα τό σταυρό μου, ἔβγαλα τό ράσο μου καί τ' ἄπλωσα στή γῆ. Τό γέμισα, ὅσο μπορούσα νά σηκώσω, καί, χωρίς νά μιλήσω στόν ἀδελφό, ξεκίνησα γιά τήν πόλη.⁴

»Ἐκεῖ ἀγόρασα μία ὠραία περιοχὴ μέ νερά καί δέντρα, ἔχτισα ἐκκλησία μέ κελιά, νοσοκομεῖο, ξενοδοχεῖο καί ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται ἓνα κοινόβιο. Ἔστερα ἔβαλα σ' αὐτό ἀδελφούς καί προεστό, πού τοῦ ἔδωσα χίλια φλουριά, ἐνῶ τά ὑπόλοιπα τά μοίρασα στούς φτωχοῦς. Γιά τόν ἑαυτό μου δέν κράτησα τίποτα, οὔτε ἓνα δηνάριο. Οὔτε ξόδεψα κάτι γιά φαγητό καί καλοπέραση. Ὅλο τό χρυσάφι ξοδεύτηκε γιά τίς οἰκοδομές ἢ μοιράστηκε στούς φτωχοῦς. Ἐπιστρέφοντας στήν ἔρημο γιά νά συναντήσω τόν ἀδελφό μου, μέ πείραξε λογισμός ὑψηλοφροσύνης, ὅτι ἐγώ ἔκανα ἔργο θεάρεστο, ἐνῶ ὁ ἀδελφός ζημιώθηκε, γιατί δέν οἰκονόμησε καλά τό χρυσάφι πού βρῆκε.

»Ἐνῶ συλλογιζόμουν αὐτά, βλέπω ξαφνικά μπροστά μου τόν ἴδιο ἄγγελο, πού μᾶς συνόδευσε ὅταν πρωτοήρθαμε στήν ἔρημο. “Γιατί κενοδοξεῖς;” μοῦ λέει. “ Γιατί εἶσαι αὐτάρεσκος; Νά ξέρεις πώς ὅλος ὁ κόπος καί ὁ μόχθος σου γιά τίς οἰκοδομές καί τίς ἐλεημοσύνες δέν συγκρίνονται μέ τό πήδημα πού ἔκανε ὁ ἀδελφός σου, καταφρονώντας τό χρυσάφι, γιά νά φυλάξει τή θεϊκή ἐντολή. Ἐκεῖνος εὐαρέστησε τόν Θεό μέ τήν τέλεια ἀκτημοσύνη, ἐνῶ ἐσύ φρόντισες νά ἀρέσεις στούς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό ἡ πράξη ἐκείνου

είναι ασύγκριτα πιο θεάρεστη. Κι επειδή καυχιέσαι μάταια, δέν θ' αξιωθείς νά δεῖς τό πρόσωπό του οὔτε θά συνομιλήσεις πιά μαζί του, ἄν δέν κλάψεις ἑπτά ἑβδομάδες μέ πολλή ταπείνωση.”

»Αὐτά εἶπε ὁ ἄγγελος κι ἔγινε ἄφαντος. Ἐγώ τότε πῆγα στή σπηλιά τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλά δέν τόν βρῆκα. Τόν ἀναζητοῦσα στήν ἔρημο μιά ἑβδομάδα μέ φωνές καί δάκρυα. Τέλος, ἀκούω τή φωνή τοῦ ἀγγέλου νά μοῦ λέει: “Πήγαινε στήν Ἔδεσσα, ἀνέβα στό στύλο τοῦ ἁγίου Γεωργίου, κι ἐκεῖ μετανόησε θεομά μέχρι νά σέ ἐλεήσει ὁ Κύριος.”

»Ἄφησα λοιπόν μέ λύπη καί δάκρυα τήν κατοικία μου στήν ἔρημο, ἦρθα ἐδῶ κι ἀνέβηκα σέ τοῦτο τό στύλο, ὅπου συμπλήρωσα σαρανταενιά χρόνια. Σ' ὄλο αὐτό τό διάστημα πολεμήθηκα πολύ ἀπό τούς λογισμούς καί τούς δαίμονες, ἀλλά τόν πεντηκοστό χρόνο, τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, ἔλαμψε στήν καρδιά μου ἕνα γλυκύτατο φῶς, πού σκόρπισε τά νέφη τῶν παθῶν. Πέρασα ὅλη ἐκείνη τή νύχτα μέ δάκρυα κατανύξεως. Τήν τρίτη ὥρα τῆς ἡμέρας, ἐνῶ προσευχόμουν, ἔρχεται πάλι ὁ ἄγγελος καί μοῦ λέει: “Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ καί ἡ σωτηρία μαζί σου”. Ἐγώ διαμαρτυρήθηκα: “Γιατί μέ ἐγκατέλειπες; Γιατί μέ χώρισες ἀπό τόν ἀδελφό μου καί πέρασα τόσα βάσανα;” “Γιά τήν ὑψηλοφροσύνη σου”, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγελος. “Γιά τήν κατάκριση καί τήν ἐξουθένωση τοῦ ἀδελφοῦ σου. Μπορεῖ νά μήν ἐμφανιζόμουν, ἀλλά ποτέ δέν σέ ἄφησα μόνο. Στεκόμουν ἐδῶ καί σέ φύλαγα, καθώς μέ πρόσταξε ὁ Κύριος. Τώρα ὅμως, επειδή ταπεινώθηκες, σέ θυμήθηκε ὁ Χριστός καί μέ ἔστειλε νά ἴμαι μαζί σου φανερά γιά πάντα. Καί σοῦ δίνει τό χάρισμα νά διακρίνεις τούς δικαίους ἀπό τούς ἁμαρτωλούς καί νά προβλέπεις τά μέλλοντα. Ζεῖ καί ὁ ἀδελφός σου ἀλλά φρόντισε νά ἐνωθεῖτε στήν οὐράνιο βασιλεία”».

*«Εμφανίσεις καί Θαύματα τῶν Ἀγγέλων»,
Γ.Μ. Παρακλήτου, 2002, σ. 164-167*